

■ VICTOR
PARHON

Moment inaugural la Festivalul „Cîntarea României”

Deschiderea noii stagiuni a teatrelor populare are loc, în acest an, în condițiile deosebit de stimulative create de Programul de măsuri pentru aplicarea hotărîrilor Congresului al XI-lea al Partidului Comunist Român și ale Congresului educației politice și al culturii socialiste, în domeniul muncii ideologice, politice și cultural-educative. În climatul de efervescentă creatoare generat de în-suflețitoare documente, teatrele populare intră, practic, în stagiunea Festivalului național al educației și culturii socialiste „Cîntarea României” și — în marea lor majoritate — au înțeles să facă, din momentul inaugural al acestei stagiuni, nu doar o festivă bătaie de gong, ci și o bătaie de inimă, consonînd cu spiritualitatea întregii țări, preocupată să se definească tot mai profund și tot mai cutezător în coordonatele sale specifice, în profilul moral al omului nou, pe care-l construiește odată cu sine.

Întîlnirea publicului cu problematica realmente contemporană și de actualitate a spectacolelor se prelungește și după ultima cortină, în discuțiile și dezbaterile care au loc cu realizatorii reprezentațiilor, cu autorii dramatici și cu regizorii profesioniști, cu criticii de teatru chemați să-și aducă o contribuție mult mai activă și mai directă în dezbaterile publice a fenomenului teatral, în orientarea și direcționarea acestuia, ca și în cultivarea gustului pentru teatru al maselor de spectatori.

Să ne referim fie și numai la un singur exemplu: deschiderea stagiunii la Teatrul popular din Caracal. Se joacă *Nu sîntem înțeri* de Paul Ioachim, în regia lui Paul Stratilat. Interpretat de valorosul colectiv al Teatrului popular din Caracal, spectacolul impresionează prin acuratețea cu care a fost descifrat fiecare personaj în parte, prin naturalitatea și fluența cu care se încheagă și se îmbină liniile armonioase ale întregului. Dez-

bateră etică propusă de autorul piesei capătă valențele convingătoare ale adevărului scenic, ale autenticității din jocul unor pasionați artiști amatori, ca Mișu Slătulescu, Constantin Iepure, Constantin Avram, Mariana Stratan, secondăți de mai tinerii Tudor Emil, Florența Marinescu, Silviu Mototol.

După spectacol, în prezența autorului piesei și a regizorului, mesajul teatral al reprezentației își continuă, în forme noi, dialogul cu publicul. Se fac aprecieri la adresa spectacolului și a jocului unor interpreți, se discută motivația personajelor, condiția lor etică, se analizează repertoriul teatrului. Dialogul e viu, direct și spontan, de ambele părți se discută cu sinceritate și aprindere, de ambele părți se pun întrebări la obiect și se răspunde la ele. Spectacolul invită la reflecție, discuțiile precizează opțiuni și invită la atitudine.

Autorul, regizorul, spectatorii, analizînd conținutul de idei al spectacolului, se întîlesc în discuții pe aceleași poziții etice, care se cer, însă, mereu dezbătute și clarificate, pentru a ne cunoaște mai bine unii pe alții, pentru a ne cunoaște mai bine pe noi înșine, în ceea ce ne caracterizează, în elanurile și năzuințele noastre, dar și în ezitățile și înfrîngerile noastre, la fel de omenești. Spectacolul continuă, firesc, în aceste discuții, care, la rîndul lor, își vor prelungi și ele ecoul, la fel de firesc, în viața de fiecare zi.

Amplul proces de democratizare a culturii noastre noi, socialiste, în care trebuie să-și găsească expresia o tot mai strînsă colaborare între arta profesionistă și arta de amatori, creată și receptată de masele de oameni ai muncii, devine astfel o realitate vie, dinamică, al cărei caracter modelator capătă, în perspectivă, la seara întregii țări, tulburătoare semnificație a formării omului nou și a împlinirii multilaterale a personalității sale creatoare. ■